

Syli spěval,
Pilnje dželač,
Stronja eže
Swojibni statok,
A twoj živjatok
Gradnji je.

Sa stav sprózny
Napoj mózny
Lubošč ma;
Bóh val žvérny
Psches spat mérny
Čerstwošč da.

Njech ty spěvasč,
Swěruje dželač
Wschédne dny;
Dženj val živjatok,
Duschi datok,
Wotpočni ty.

S njebjieš mana
Njech eži lhmana
Živnošč je;
Živa woda,
Kíž Bóh poda,
Wohschew eže!

F.

Serbiske njedželske lopjeno.

Wudama šo kózdu žobotu w Smolerjez knihicíshczerne w Budyschinje a je tam sa schwórlétnu pschedplatnu 40 np. doštačz.

17. njedžela po žwj. Trojiz.

Jap. sl. 17, 16.—31.

"Njeje w žanym druhim ta sbóžnošč a njeje tež žane druhé mјeno čłowiekam date, w kotrymž mohli sbóžni byč," wérnošč tehole žłowa wopokašuje japoschtol Pawoł tež psches žwoje wustupjenje w Athenje. Wón wobžwědczi sdželanemu a wot žwétnieje wědomošče nažyczenemu ludej, so jenož evangeliј wot Khrysta žedženje čłotóščeje wutroby staja, so je ſama wéra do Sbóžnika hréšnikow, kíž čłowjeka čłowjeka ežini.

Predowanje Pawołowe w Athenje i do bōm
predowanje ſa naſch ežaš.

1. Naſche ludowe žiwjenje runa šo we wſchelakim nastupanju žiwjenju Athenskeho luda. Kaž Athenzh, je tež naſch ežaš na wſchěch polach čłowiskeje wědomošče do předka krocził. S teho pschińdze hacž do nižšich ludo- wych ſchodzičekow šo roſſcherjaza nadutošč, ſamospokojošč, kaž eži Epikursz a Stoizh praſachu: "Schto chze tón njebołak prajicž?", na druhim boku wobſtajny njemér, ſwojerſchne kojenje ſa nowym bjes hľubokeho ſapschimjenja. S tym je ſjednoczene, ſo lud wotpaduje wot wóztoſkeje wérny a pyta ſa druhim Bohom, ſa tym njeſnatym Bohom (ſcht. 23). Hdyž běſche tole w Athenskim ludu šo pokao- waze podomne ſjewjenje dobre pschihotowanje ſa pschijecze ſcheczijanstwa, je ſa naſch ežaš to ſrudžawe, ſo ſo naſch lud wot wérnoſče wotwobročza a ſo hrošy do hľubiny padnycz, ſi kotrejž žane rimoženje njeje.

2. Duž to napominanje na naſch ežaš, ſo nje- býchmy psches hordostnu mudrošč do hľupoſcje ſa- padnyli. Ma ežož je naſch ežaš hordy, je pschedpytanje a wobknježenje žweta a ſtworby. Veda temu, kíž ſo ſi tym spokoji, kíž porſt njevidzi, ſi kotrymž kózde ſtworjenje Bože ſi njebjiežam počaſuje. Sažlepjena hľupoſcž wýžkoſcž žwojeho naroda (ſcht. 28) tak daloko pschedpōſnacž dama, ſo čłowjek wjazh najhlubſche žedženje žwojeje wutroby (ſcht. 27) njeſrošymi.

Duž pschitafe tež dženža tón ſenjes wſchitlím čłowie- kam na wſchěch kózach pokutu ežinicz. To niežo njeponha, ſo chzech na kudsonu žwojeho duchowneho žiwjenja ſi mudrymi myžliczkami, psches ſamocžinenu wěru (kaž Stoizh a Epikursz) ſchlewjer poívžnycz. Skončnje ſo tola ſchlewjer roſtorhnie a ſchtož potom wostanje, je ſama wérnoſč, ſudženje, kotrejž temu, kíž ſo ſbóžnyhčzinjazej wérnoſči ſamknje, hrošy.

Duž wobročmy ſo, dokelž je hiſhče ežaš. Cžinym pokutu, ſo by naſch ſenjes, kíž ſemju ſudži po prawdoſczi, naſh jumu ſe ſudženja wſaſ a naſch Wumóžnik naſch Sbóžnik je a wostanje. Šamjeni.

Hlupi praſa w žwojej wutrobie: Bóh njeje!

(Pſalm 14, 1.)

Aſtronom Athanasius Kirchner mějſche pscheczela, kotryž Bože býče přejeſche a ſo psches žane dopokaſy naſabicež dacž nočzysche, wot žwojeje hľupoſcze puſcheczicž. Naſ nětko tónle Boha ſaprěvar

astronoma Kirchnera wophta; ale tón mějesche nisne a ſo w ſwojich dželach molicz njedawasche. Tak mějesche tamny czaſ, ſo w Kirchnerowej ſtwje roſhadowac̄. Psihi tym pýtny w jenym róžku jara rjany globus njeblézny (globus coelestis), kotrež běſche tam Kirchner ſ wotpohladom ſtajíl. S radoſc̄ju ſebi jón wobhadowasche a ſo rucze woprascha, komu tónzamh ſluſcha a ſchtó je jón cžinil. Kirchner ſpěchnje wotmolwi, ſo jemu njebluscha a ſo jón tež nichto cžinil njeje, wón je tam dyrbjal psches někajſi pschipad pschińc̄. „To je ſměſchnje“, Boha ſaprěwār wuwoła, a bu na Kirchnera hněwny, dokelž chyzſche jemu něſhto tak hlupe nabarbic̄. Runje to pak Kirchner chyzſche, a rjekný nětko: „Wý nochzecze wěric̄, ſo je tónle mały, ſnadny pschedmjet, kotrež je jeno ſlaba podoba wulſeje kraſneje njeblézny, wot ſebje ſameho naſtał. Kaf móžecze měnic̄, ſo mohl wjese wjetſchi, kraſny oriģinal wot ſebje ſameho, psches pschipad tajſi naſtač, tajſi jón nětko widźimy a wobdžiwam?“ — Na to njemóžesche jeho pscheczel nicžo wjazy ſnapſhczíwic̄; wón bě wo ſwojej hlupoſc̄ji pscheſwědeženj a ſo prázowasche, ſo by ſ poſraczowazym ſlědzenjom prawe poſnacze dozpił.

F.

Boža wſchudžomnoſc̄.

(Sap. ſl. 17, 27. 28.)

Bož wot naſ njeje daloko,
Wón je nam bliſko wſchudže;
K nam jeho woko ſhila ſo,
Ssmý tudy abo druhdže;
Wón je naſch žiwyel, w kotrejž ſmy,
W nim žiwimy, ſo hibamy
Kaž ryba w czerſtej wodze.

Ty wulki Božo wſchudžomny,
Ssy we njeblu a w ſwěcze
W thimzamym czaſu dželawu,
Sswědł wſchego w hrôdach, w hěcze;
Haj, twoja wſchudžomnoſc̄ ta wě
Tež ſtukti tajne, ſlawa wſchē
A do wutrobow hlađa.

Wſcho horjo, kotrež cžiſhceži naſ,
Je tebi, knyeže, ſnate;
Ty widžiſch ſbožownoſc̄e czaſ,
Tež wózko ſylſowate.
O ſbóžny troſcht, ſo pschi naſ ſy
A my we twojej ruzu ſmy,
Tež hdyž ſo njeblu mróčzi.

Duž njeboju ſo njeſboža,
Hdyž w cžemném dole khodžu;
Mje žane strachi njetraſcha,
Sso w duchu ſ Bohom wodžu;
Kij jeho tón mje troſchtuje,
Wſchal wón mi ſtajnje ſ boču dže,
Mje jeho ruča ſita.

Ja we džeczazej bojoſeži
Chzu psched nim tudy khodžic̄,
So ſwěczi jeho hnada mi
A Boži mér mohl ſlodžic̄.
Wón pschi mni je, mje wodžesche,
Duž wofstanje tež w pschichodže
Mój Bož ſa czaſ a wěčnoſc̄!

K. A. Fiedler.

Bóh je wſchehomózny ſtwariczel.

Wěſche to w lěcze 1527, jako Dr. Luther ſ někotrymi druhimi bohawučenymi na porucžnoſc̄ njeſapomnitého kurwjerchá Žana Wobſtajneho zyrkwiſtu viſitaziſu w Kursaſkej džeržesche. Wón wo tym ſam rěži w poczatku pschedſlowa ſ ſwojemu malemu katechismej, hdyž rěka: „Pomhaj, luby Božo, kaf někotru žaſoſc̄ ſym widžal, ſo wſchědný muž tola ſ zyla nicžo njevě wo kſheſčanskej wuczbie, wobezbie na wžach; a bohužel ſu mnosy ſararjo nimale njeuſtojní a njeblmani ſ wuczenju, a dyrbja tež wſchitzu ſchesczenjo rěkač, kſcheceni byc̄ a ſwiataj ſakmentaj wužiwac̄, njemóža ani wótczenaſch, ani wěru, abo džefac̄ kaſnje.“ Hac̄ runje pak Luther tule njevědomoſc̄ hluboko wobžarowasche, wjedžiſche wón tola tež ſlabych njeſc̄, kaž móže naſ ſlědowaze krotke ſowjedańc̄ko wuczic̄: Něhdyn pschińdže wón mjenujz ſchi tamnej ſlawnej zyrkwiſkej viſitaziſi do jeneje ſakſteje zyrkwiſkej wži, ſo by naředžil, kaf ſ kſchecčanskim pōſnačom wobžadnych ſteji. Wón teho dla ludži da do zyrkwe pschińc̄ a ſapocža ſo ſi nimi roſrěčzowac̄. Wón rěčesche wo prěnim artiflu a woprascha ſo nětko jeneho bura: „Schtoha rěka: Bóh je wſchehomózny ſtwariczel?“ „To ja njevěm,“ praschaný wotmolwi. Duž džesche Luther: „Ty ſy prawje wotmolwi, hdyž prajſh: To ja njevěm. Ja to tež ſam njevěm, a wſchitzu wuczeni a doktorojo to njevježa, kaf je Bóh ſtwaricž mohl njeblježa a ſemju a wjcho, ſchtož na njej je; ale wěr ty jeno we ſwojej wutrobje, ſo je Bóh tež tebje ſtwaril ſe wſchěmi ſtwarjeniem a ſo je wón twój dobrý, miloſežiwy Wózjez: to je lepje dyžli wjeli wjedzenja.“ F.

Sacžucze w naſymje.

(Gerol.)

1. Kor 7, 31.

Sprózna ſlónčna jažnoſc̄!
Bléda módrina!
Wo ſhubjenu kraſnoſc̄
Želi trawina.

S róže ſo tež hnuje
Líſczo ſblědnjene,
Tene kaž te druhe
A tež poſlednje.

W ſlotej barbje ſhimje
Psycha ležowa;
Hdyž ſo mój czaſ minje,
Rad chzu wumrjec̄ ja.

J. Žitawſki.

Marscha, pschirodna mac̄.

(Wježna ſtawisna.)

(Slónčzenje.)

Na druhé ranje ſapocža Berta: Schto jeno lobrka pola Frýzy je? Hjchcze w nožy ſkyſchach, ſo ſo dwórne wrota wocžinjachu a ludžo khodžachu tam a ſem, a tež dwaj wosaj ſym hido ſkyſchala jěč. Marscha wo ničim niežo njevježiſche. Duž Miklavſch ſaſtupi. „Ja Wam nočzu dleje potajic̄, kaf lobrka ſteji“, — rjekný ſ kſutnym pohladom. „Tu nót ſawola mje motrocž ſ Frýzy; tón hſchcze, kaž wežera, na kanapeju ležesche, ale Wam nočzu dale wopisowac̄, kafki napohlad mějeſche. Ja poſnach, ſo ſi ním ſlě ſtejſche a požlach hnydom po jeho mac̄er a po ſekarja. Děho mac̄ plaka w ſadvwelowanju, pschetož po ſekarjovym wuprajenju Frýza wjeli czaſa wjazy nima, Boža rucžka je jeho ſajala, jedyn boł je zyle mormy a tež jaſyk ſlemjeny. Nětko,

maczi, chzych ſo Ćze wopraszecz," Miklawſch proſcho pſchiftaj, „hacz nochyła k ſwojej ſotje hicz a ju pomhacz troſchtowacz, a pſchiindzeli k najhōſchemu, jej pſcheczelne k pomozy ſtacz?" Marschine wóczko na njeho wótrje poſhlada: „K tej dyrbju hicz?" ſawola nahle, „ſiž je mje ſ domu a ſ dwora wuhnała, ſiž je tak ſlē pſchecziwo nam ſakhadzała?" Miklawſch na nju ſrudnje hlaſasche. „Maczi", rjekny Berta proſcho, „njech wſchaf ſabudžemy, ſchtož ſefady naſ je, ſa naſ a ſa druhich." Wona jej luboſcziwje wobě ružy poſkiezi a rjekny čiſhinko: „Dži, luba, luba maczi". Marscha ſe ſobu wojowaſche. Wona pomyſli na wczerawſhi wjeczor a džesche ſ czeſkej wutrobu. S zygle hinaſchimi ſacžuczeni pſchecroči proh ſwojego stareho wobydlenja, hacz tehdyn, hdyz bē jo wopuszczila. Tehdyn pjeſnjeſche džiwi hněw a wjeczizwſez jejnu wutrobu; nětk bē duzy, wulkomyſlny ſtuk wuwjeſcz. O ſak je to wjele bōle derje czinjeſche! wona ſ nowa cjujeſche, ſo dobra a pobožna bycz je wjele ſkłodſcho a pſchijomniſcho, hacz czeſlu a jeho ſloſci ſi woli bycz. S zunym ſacžuczem ſtupi do jſtvy. Fryza, hižo napoł czeſlo, ležeſche na ložu, jeho macz, ſi wuplakanymaj wočomaj a ružy ſamaj, ſedžeſche pođla njeho. Marscha ſarža. Jako poſledni krócz ſotru widjeſche, běſche ta wuſměchowaza, horda a kaſata, — žana móz na ſhwecze njedyrbjeſche jejneho Fryzu ſ teho dwora pſchinjeſcz; ale wona na to njepomyſli, ſo tón Knies to czinicž ſamože. Nětk ſedjeſche pſchi roſpadankach ſwojich nadžijow. Haj, wona je njesbožowniſcha hacz ja, pomyſli Marscha; ja mam tola jandžela na khorosložu, a wona — ſhubjene džeczo. „Pomhaj Bóh, Marja", rjekny Marscha zunje, ſi plakazej ſtupiwiſchi, njech wſchaf ſapomimoj, ſchtož ſefady naſu leži, a njech ſo wſajomne troſchtujemoj!" Ta ſotra, ſiž ſe ſlabym kharakterom ſo runje tak lohko k ſtemu, kaž k dobremu poda, bu pſches Marschinu njenadžitu wulkomyſlnoscz hľuboko hnuta. „Ach, th luby Božo!" plakache nětk, kaž Ćzi to ſaplacz? Ta ſym tak wjele na Tebi ſawinowała." Marscha mjeſche ſaſo ſbózne ſacžucze we ſwojey wutrobje. O ſak je wodawacz tak ſkłodko! tule ſkłodkoſcz njebe wona hacz dotal hiſheze ſenje ſnała. Wona poſkiezi ſotje ruku a rěčeſche hiſheze wjazy ſjednaſzych ſlowow. Tež Handrij a Miklawſch pſchitupiſchtaj, a wſchitzh tjo tu njesbožownu macz troſchtowachu, hacz Fryza ſkončnje na wjeczor ſwojego ducha. ſpuſhczi.

Nětk wſchaf by wſcho ſaſo pſchi starym bycz moħlo, Handrij a Marscha budžiſchtaj moħloj ſ Berti ſaſo do wulkeho dwora czaħnycz, — ale wſchitzh tjo to nochyħu. Berta nochyħu to město wopuszczicž, hdžej bē ſe ſtarſhimaj tak ſbózne hodžimy ſiwa byla. Marscha ſwoli do Berczinyh pſchecžow. A Handrij chyſche ſwoju njeprawdoſcz pſchecziwo Miklawſchej, tak rucže hacz móžno, ſaſo dobru ſčiniež. Woni wostachu na małym ſahrodniskim kuble, Miklawſch a Leńka paſ czebnjeſchtaj na tón wulki dwór a na- pjeſnichtaj jón bórsh ſ tym cžichim a pobožnym duchom, ſiž lohrka tu mału khežku wobydlesche. Handrijowe ſwjadnjene czeſlo, kotrež hacz dotal jeno pſches palenz ſo trochu bē džeržalo, bórsh podleža, jako won ſ dobrej wolu a pod ſtaſnym na ſo ſedžbowanjom ſo palenzpicža zygle wostaji. Won wumrje, a hdž tež jeho pſches picže woblabjeny duch ſenje wjazy ſ prawej mozu myħlicž njenawukn, dha mjeſche tola w ſmjernej hodžinje tu wěru, ſo budže junu ſe ſwojimaj džesčomaj tam horjeſka w hromadže ſbóžimy. Berta bē ſo hižo na khorosložu, ſvérna w tym Kniesu, po ſwojim nanje ſ njewuſtawazej luboſcžu horjebrała; wona pytaſche jeho powučecz a tak k temu Kniesej pſchivjeſcz, hacz do jeho ſmjerče. Marschiny žiwjeniſki pucž njebe tak krótki, a jej njebe tak lohko kaž Handrijej, po tym nowym pucžu khežicž; jejna wutroba a zygle pomyſlenje běſchtej w hréchach ſtwerdnyħej. Ale tón Knies ju njewopuszczi. Pſches wjelalétnie czeřpjenje pſchi Berczinyh khorosložu won ſo ſiž na wusdže džeržesche, hacz

Berta ſkončnje wumrje ſ tej wěſtej nadžiju, ſo tón Knies maczernu wutrobu hiſheze doſpolnje wuhoji, hdž tež niž na tutym ſhwecze, dha tola tam horka w ſwojim njebjeſkim raju.

W—o.

Legendje wot Herdera.

1. R a p a k N o a c h o w y .

Štysknie hlaſasche Noach ſe ſwojeho pļuvažeho kaſhcža a čaſasche na roſbězenje wodow ſiſenžy. Lědy poſtaſowachu ſo teho dla wjerehi horow, jako won wſchitku pjerinu k ſebi ſawola: „Schtó", džesche won, „chze mjes wami požoł bycz, hacz ſo naſche wumoženje bliži?"

Na to pſchecziſhčja ſo rappa pſche wſchu ptačinu ſi wulkim wołanjom; won ſlēdžesche po ſwojey najlepſchey zyrobje. Lědy bu wołno wotewrjene, wulecža won a njewróči ſo ſaſy. Tón njedžakowny ſabu wumožerja a ſwoje poželſtwo; won wiſasche na ſčerbję.

Ale khostanje njewuwoſta. Hiſheze bē powětr wot jědojtych parow połny a czeſke dymy ſtejachu nad ſeſhnithymi čeſlami; te ſačmichu jeho widženje a ſeſornichu jeho pjerja.

Ke khostanju jeho ſabycziwoscze bu tež jeho pomjatk cžmowy kaž jeho wołko; ani ſwoje narodžene młode njefejnawa won a njewužiwa nad nim ſaneho nanowskeho wjeſhela. Naſtróžany pſches jich wohidnoſcz czeſka won prjecz a wopuszczia je. Tón njedžakowny ploži njedžakowny ſplash; parowacz dyrbi won najrijeñſchego myta, džaka ſwojich džecži.

2. H o l b N o a c h o w y .

Wóžom dnjow běſche wótz noweho ſwěta na ſažopſchiūdženje ſenjeho rappača čaſak, jako won ſ nowa ſwoje ſkyly k ſebi ſawola, ſo by wobhonerjow wuſwolał. Struchle ſlecža holb na jeho ramjo a chyſche dacz ſo wupóblacz.

„Szyño ſvérnoſcze, džesche Noach", th by mi wěſce ſlužomnik dobreho poželſtwo był, kaž paſ čaſek ty ſwoje pucžowanje czinicž a ſwoje poželſtwo dopjelnicž? Kaž, jeli ſo twojej kſchidle woblabnjetej, tebje wulki wětr nadpadnje a cžiſnje tebje do mutnych žolmow cžemneje ſmjerče? Tež hidžitej twojej noſy panjeſchezo a twojemu jaſykej pſchecziwja ſo njecziſta jědž."

„Schtó", džesche holb, „dawa mučnemu móž a ſylnoſcze doſcz ſlabemu? Pushez mje, ja budu tebi wěſce ſlužomnik dobreho poželſtwo."

Holb wulecži a ſtaſasche tam a ſhem, ale nihdže njenamaka měſtno, hdžej moħl wotpočnycz, jako na jene dobo hora paradiſa ſo pſched nim poſběhnj ſe ſwojim ſelenym wjeſchkom. Nad njej njeběch u wody ſiſenžy ſaneje mozy mèle, a holbjej bē wucžek k njej njefakasam. Wjeſhele khwatasche won, ſeſeſche tam a pſchecži ſo ponižnje pſchi horje deſe. Njanci woliowz čeřeſche tudy; wot teho wotlemi won młodny ſiſež, ſeſeſche poſylnjeny naſpjet a poſloži jón na wutrobu drēmažeho Noacha.

Noach wozueži a cjujeſche won ſo paradiſa.

Duž wofſchewi ſo jeho wutroba; ſeleny ſiſež měra wofſchewi tež jeho ſwójbnych, hacz ſo jemu jeho wumozet ſam ſiewi, wobtwierdžiųžy holbia dobre poželſtwo.

Wot tuteho čaſha ſhem bē holb ſlužomnik luboſcze a měra. Kaž ſlēbore blyſchczitej ſo jeho kſchidle, praji ſpěv, je to hiſheze ſybol wot jaſnoſcze paradiſa, kotrež jeho na tamnym pucžowanju wofſchewi.

Pſchel. F.

Khryſtuſkowy kſchiz wucži wodawanje.

Ludwig XII. mjeſche, předn hacz bu ſ Franzowſkim kralom, jara wjele njepſchecželow, kotsiž běchu jemu pſchezo napschecžiwni.

Jako bě wón na trón stupil, da ſebi ſapiš týchžamých pſchihotowac̄ a poſnamjeni kózde mjeno s čornym kſchižom. To ſhoniču tamni njeſcheczeljo, buchu wot wulſeho ſtracha ſajecži a czechnýchu. Jako Ludwig to ſklyſhesche, da jich ſe ſawěſčenjom ſwojeje hnady wróčzo ſawołac̄, prajíz: Ta kym k waschim mjenam kſchiž pſchiſtajíl, ſo bych ſo pſchi thym pſchezo na Khrystuſhový kſchiž dopomi- njal, s kotrehož dele te ſlowa klinčachu: „Wótcze, wodaj jím; woni njeviedža, ſhko čzinia!“

F.

Sbožowny ratař.

Pobožny ratař ſe ſchědžinymi wložami wulhodžowasche ſo ſe ſwojim wnukom na polu w čaſhu žnjow. Duž žortowasche ſchědžinw ſe žneúzarjemi, kač ſu woni jeno džecži pornjo njemu, kiz je wjažy dyžli ſchěcždzeſac̄ žnjow pſchemožil. Na to jemu jedyn žneúzař ſwoju koſu poda; ſchědžinw pak ju wſa a poſyče riad k ſemi, kaž čili mloženz. Žneúzařo wylfachu a klonjachu ſwoje koſy jemu k czechz.

Mloženz, jeho wnuk, pak ſo jeho wopraſcha: „Mój džedo, ſ wotkal macže tajkule dobru starobu?“ Duž džed wotmolwi a džesche: „„Hlej, mój ſyno, ja kym ſo wot mložecze ſem Bohu dowěrjal w dobrych a w ſlych dnjach; pſches to kym ſebi tu czerſtwu myſl wobarnoval. Ta kym pilnje ſwojego powołania hlaſał a ſwěrnie dželał; pſches to dobrych ſebi czeſlu móz a Bože žohnowanje. Ta khotžach w pobožnoſći pſched Bohom a wobkhadžach poſkoniſe ſi ludžimi; pſches to ſebi mér a radoſcz ſhotowac̄. S lětami je ſo to wſho we mni poſylnilo a wobtwerdžilo. Čzin tehorunja, mój ſyno, dha budže twoja staroba podobna poſlonym ſkopam, kotrež ſo ſ radoſczu do bróžnijow ſhromadžuju.““

F.

Pobožny woſak.

We 7 lětnej wojnje pſchiidže katholſki Kroata k evangeliſkemu předarjej w Khrocžebuſu a žadaſche ſebi ſhwjate wotkaſanje wot njeho. Tón duchowny wobaraſche ſo ſ wopředka, jo jemu jako katholſkemu wudželic̄. Duž džesche Kroata k njemu: „Ta wěrju do Kneſa Jeſuſa, ſnaju jeho hižom dolho, njedostach pak pſchi mojim wotkoſzahaniu dolho žanu ſkladnoſź, ſo ſ mojim Šbóžnikom Jeſuſom Khrystuſhom ſjednočic̄; njebudžeczeſi mi Bože wotkaſanje wudželic̄, dha macže jo wj něhdj ſamolwic̄.“ Na to ſwoli duchowny do jeho požadanja, Kroata padny na ſwojej koleni, ſpowjedaſche ſo ſ wulſej nutriuoſču a doſta Bože wotkaſanje pod wjele ſyſhami. Pſchi wotěndženju džalowasche ſo hiſhce wulzy jara a rjefny k duchownemu: „Ta mam Kneſa Jeſuſa wulzy jara lubo, maſč ty jeho tež lubo?“ A jako duchowny wotmolwi, ſo ma jeho tež lubo, džesche Kroata dale: „Njech dha ſmój bratraj a ja mam cze tež lubo, njech ſy ty katholſki abo evangeliſki; pſches Jeſuſa ſamolutžy čzemý ſbóžni byč. Pola njeho w njebju widžimoj ſo ſaſo.“

K.

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

Na nowy tydženj pónđelu, wutoru a ſrjedu wuſwola ſo wólbni mužojo, kotsiž maja potom ſapóſlanza do ſakſkeho ſejma wuſwolic̄. Pónđelu wuſwola ſo wólbni mužojo 3. rjadowne, wutoru 2. a ſrjedu 1 rjadowne. Njech ſo kózdy wobhoni, hdy a w kotrej rjadowni ma wolic̄. W ſerbſkej Kuzižy wuſwoli jenož tón wokrjeſ, kotrež je hac̄ dotal knjeg ſsmola ſastupil, kotrež je ſwoje ſastojúſtwo ſložil. Sa noweho ſapóſlanza ſu ſerbſky ratařo knjega ſobu w Černjowje poſtajili a dokelž ſo žadyn druhí kandidat pomjenoval njeje, móže ſo ſa wěſte měč, ſo ſo wón wuſwoli.

— Wucžerſke měſtuo w Stróži pola Rakez ſo wupróſni, dokelž je ſo k. wucžer Buchholz do Sakſkeje ſa wucžerja w Taute- waldze pola Wjelczina wuſwoliſ.

— Woſebje wuſnamjeniſ je ſo w manevrach 103. regiment, w Budyschinje ležazy. Wón je 7. ſeptembra pſchi 30 ſchodziſenkach horzoth wot Lipſka hac̄ do Weizhenselsa marschirował, to je 48 kilometrow, něhdž 10 hodžin, a tam pſchischedſhi ſo hnydom živje na manevrirowanju wobdzeli.

— Wot 1. oktobra ſaſo nowy jěſdný plan na želesnizy do placziwoſče ſtupi. Na ſakſkych želesnizach ſo tež placziſna dženſkych billetow powyſchi.

— Sańdzenu njedželu ſhwjecžesche ſo Gustav-Adolfſki ſhwje- džen w Delním Wujesdze. Knjeſtvo běſche Boži dom najrjeňſho wupyſchic̄ dalo. Mložecž běſche czechne wrota poſtajila, a pſchi puežu k Božemu domej ſtejachu ſelene bréſy. W 2 hodž. czechnjesche nahladny ſhwjedžetſti czech, wobſtejazh ſe ſchulſkych džecži, mložecze, wojerſkeho towařſta k farje, hdžez duchowni do czechha ſastupichu. Němſke předowanje mějſche k. duchowny Schmidt ſ Ruhlanda a ſerbſke k. duchowny Maling ſ Klétneho. Bohata kollektá ſa ſkutk bratrowſkeje evangeliſkeje ſuboſče ſo naroda.

— S tvarom želesnizy wot Wojerez do Hródka ſo w bližſkim čaſhu ſapočnje.

— Koſhorjaza je powieſć wo krjadowanju podwyſchka, kotrež ſu wojažy pſchecžepic̄ dyrbjeli. Sſo wě, ſo je to ſaſo woda na mlyn ſozialdemokratow, hdž móže ſo to w naſchim wójſku ſtač. Wyſchſchi wojerſki ſud w Barlinje mějſche ſobu wuſwudžic̄ pſchecžiwo podwyſchkej Breidenbachej wot 4. garderegimenta. Wot pře- njeho ſuda běſche ſo tóule ſurowž dla 1500 krjadowanjow a čwilowanjow poddaných k 3 lětam a 6 měſazam jaſtwa ſaſhudžil. 300 čwilowanjow běchu jara czechke, ſo běſche ſebi ſamo jedyn wojaſk dla teho ſurowza živjenje wſal. Pſchecžiwo temu wuſwudej běſche ſebi ſaſhudženy ſwazil powołanie ſapoſožic̄. Wón ſo ſ tým ſakitowasche, ſo njeje wjedžal, ſhko čzini. Sſud jeho powołanie tež ſacžiſný a khostanje powyſchi na 8 lět jaſtwa. Statuji rěčniſ běſche 10 lět namjetowaſ. Tónle ſurowž najkrucžiſche khostanje ſaſhuži. Čim bôle je wobžarowac̄, ſo druhí wuſwud ſpoſojenje nje- pſchinjeſky ſa ſacžuwanje ſuda. Podwyſchek Hüſſener, kiz je jeneho dobrowolneho, dokelž jeho ſtrowil njeje a ſo ſpjecžowasche, ſ nim na wachu hiž, wot ſady ſaſkoł, je ſo na dalschim wuſwudženju wyſch- ſeheho wojerſkeho ſuda, kotrež prěni wuſwud běſche khežorſtowowý ſud dla wulſeje miłosče ſacžiſný, tola ſaſo jenož k twjerdžiſne ſaſhudžil. Pſchi tajkim wuſwudže wobkhowa wón ſwoje czechne prawa a móže jako wyſchek dale ſlužic̄, hac̄ runje je wón ſ wot- pohladom čloujek ſmjerſtne ſranil. Wobžarowac̄ je, ſo ſi. dñiž ſebi pſchemyſlili njeſku, ſo ſ tajkim wobſtačom na wopacžných nahladach, kotrež lud njeſroſumi, njeſpoſojoſcz živja — a to w naſchim čaſhu, hdžez ſu nam wólbj do khežorſtowoweho ſejma ſhutnu rěč rěčzaſe.

— K ſeſchemu powodžených w Schlesynſkej ſu němſke wojerſke towařſta 80,000 hrivnow naſdale.

— S tvarom želesnizy wot Wojerez do Hródka ſo w bližſkim čaſhu ſapočnje.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjefow duchownych, ale tež we w ſchěch pſchecždawarjach „Sſerh. Nowin“ na wžach a w Budyschinje doſtač. Na ſchťwórcz lěta placzi wón 40 np., jenotliwe cžiſla ſo ſa 4 np. pſchedawaju.